

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

7de september 1890.

16de aarg.

Øver eneste dag et stort eg!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Fanny.

(Slutning.)

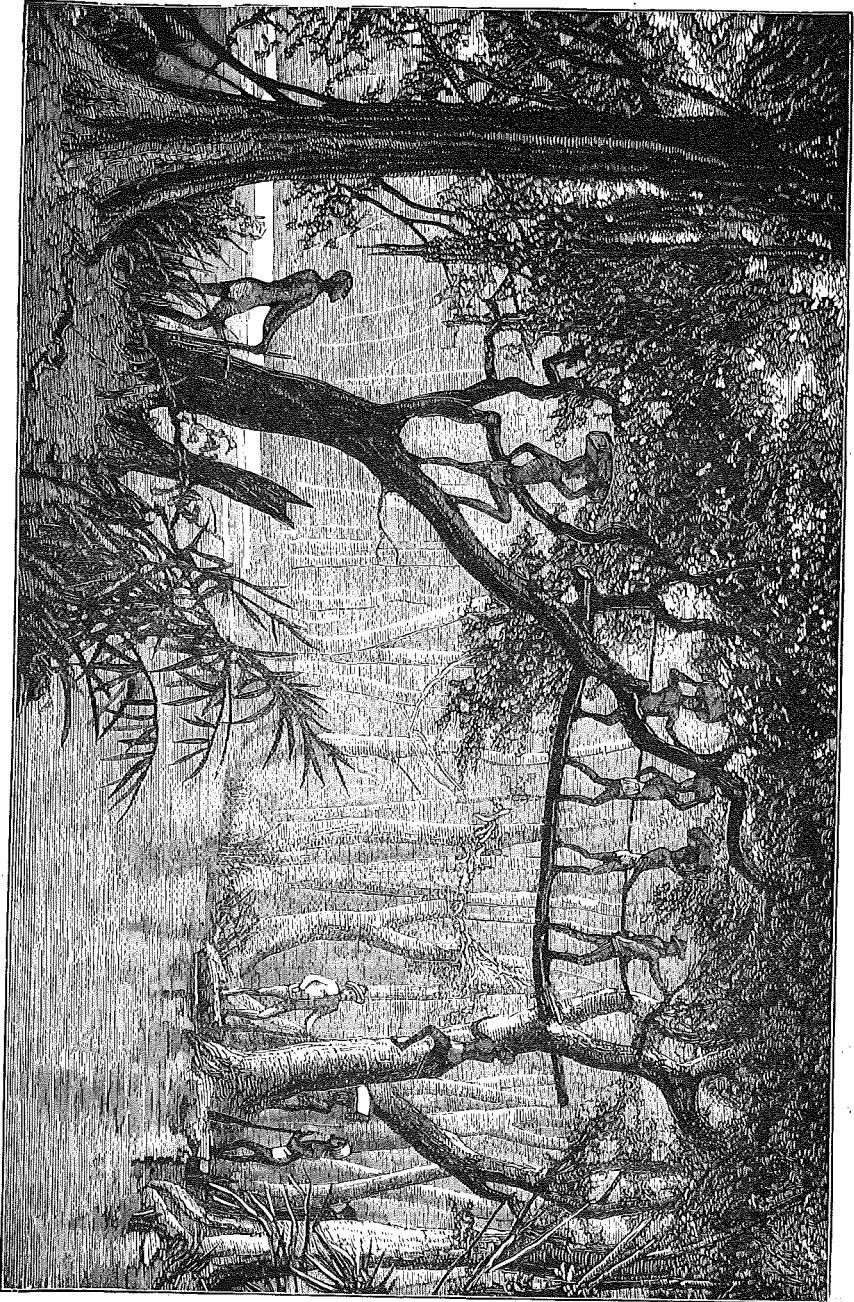

Der var gaaet henved et par maaneder siden den sørgelige begivenhed med hønen. Det var en lørdag, ret en glædesdag for alle skolebørnene; thi den ældste af eleverne havde fødselsdag og skulde have stort barneselskab. Hun var datter af en rig kjøbmand og skulde have alle skolekameraterne med, og de vidste, at de altid morede sig særlig godt der. Fanny var ikke den, der glædede sig mindst til festen; hendes smukke, hvide kjole, som hendes mor havde broderet til hende, var basset og strøgen og var allerede lagt frem tilligemed hendes røde skjert, før hun gik til skole. Men glæden fik en brat ende, især for Fannys vedkommende. Midt i en læsetime kom Stine ind og bad om at faa tale med fru Graa. Denne gik ud til hende, og børnene benyttede tiden til at hviske sammen om deres dragter, de skulde have paa om eftermiddagen, og lignende interessante ting, da fru Graa atter traadte ind med et meget alvorligt ansigt. „Hvad vil I nu, jeg skal tro?“ spurgte hun og løftede haanden op, hvori hun holdt — hønen, den ulykkelige kinesiske høne uden vinge. Om saa et spøgelse havde vist sig i skolestuen, var der ikke bleven mere bestyrkelse, end der nu blev. Fanny sad som forstenet af skræk. Det næste, hun ventede at høre, var, at Stine havde fundet den i sandhullet og maasse huffede, at Fanny havde været skjult der den dag. Det første

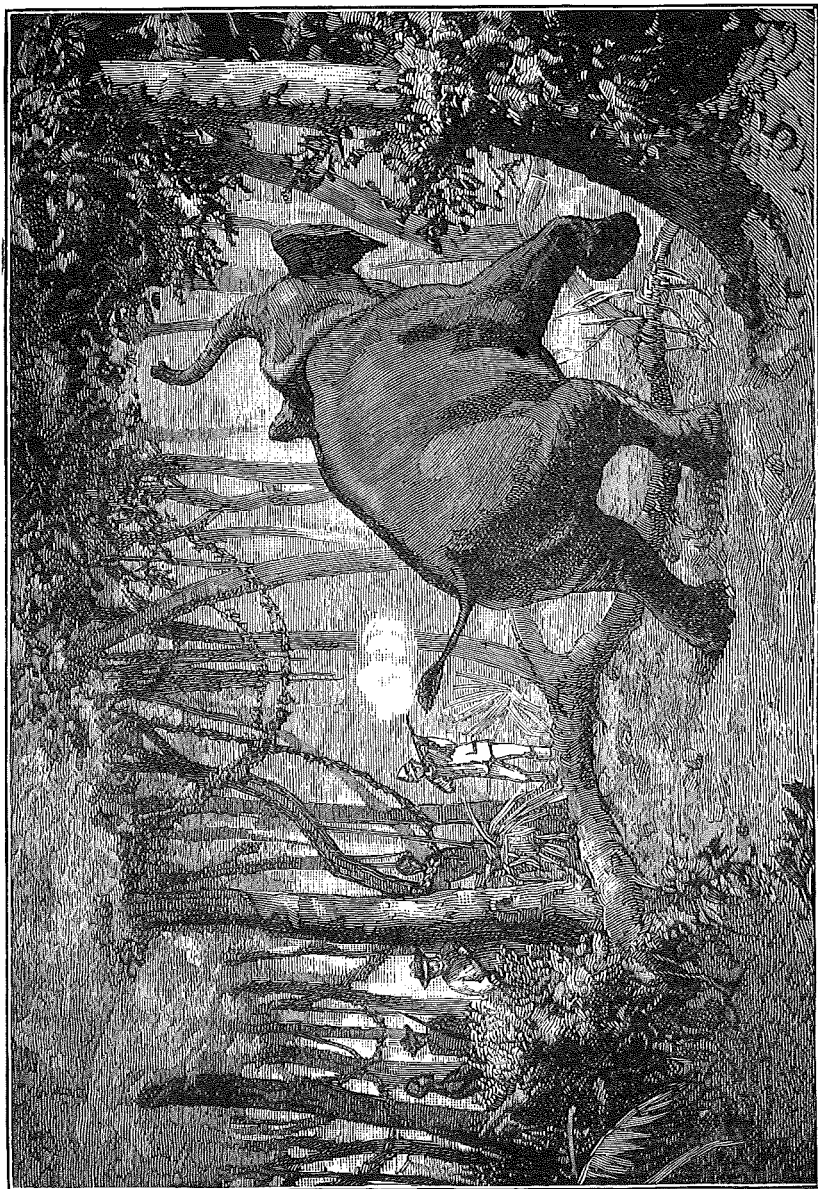
fløg til, men ikke det sidste. „Stine har fundet den paa bunden af sandhullet, hvor den altsaa maa være puttet ned. I ved nok, børn, at det ikke er for legetøjets skyld, men fordi det bedrøver mig, at en af eder har kunnet gjøre dette, at jeg tager mig det nær, og jeg beder endnu en gang ret hjertelig: kom hellere og sig mig det.“ Dermed fortsattes undervisningen, men munterheden var borte. Efter skoletid skyndte enhver sig hjem for at kunne komme i rette tid til festen, og Fanny skyndte sig mere end nogen anden for ikke at høre mere om hønen. Men da hun nærmede sig hjemmet, sagtnedes hendes skridt, hun maatte jo overveie, hvad hun skulde sige, naar hun kom hjem; thi moderen vilde snart opdage, at hun ikke kom saa glad hjem, som hun gik. Desuden havde hun ingen lyst til at gaa i selskabet om eftermiddagen, hun var altfor bange for, at nogen skulde merke noget paa hende, hvis sagen blev omtalt. Dersom hendes mor var kommen noget mere ud, vilde hun vistnok have hørt derom i byen; thi alle de andre børn havde fortalt det i deres hjem, men den stakkels fru Brun havde en benfæde og gik med stot og kom derfor kun meget lidet ud, og der kom heller ikke ret mange til hende. Hun blev meget kjed over, at Fanny, som hun sagde, havde faaet saadan en hovedpine, at hun neppe troede, hun kunde komme med om eftermiddagen. Men for første gang fik hun mistanke om, at der var noget andet i veien end den hovedpine, Fanny talte om, og som hun slet ikke saa ud til at have. Hun begyndte derfor paa sin blide, kjærlige maade at spørge Fanny ud, om der ikke var noget, der trykkede hende, om hun maasse havde faaet skjend af fru Graa; men da Fanny mærkede, at moderen havde fattet mistanke, vendte hun sig hurtig om og mente, at hvis hun kunde faa en liden middagsføvn, kunde maasse hovedpinen gaa over, saa hun kunde komme med.

Hun lod, som om hun sov en timestid, stod derpaa op og blev paaklædt i den hvide kjole og kom afsted. Hun vendte sig flere gange om og nikkede til moderen, som hun pleiede; men da hun dreiede om hjørnet, svigtede modet hende aldeles. Hun saa i tankerne sig selv midt i det store barneselskab, hvor flere voksne pleiede at lege med. Hønen kom paa tale, en af kameraterne kom maasse i tanke om, at hun havde været skjult i sandhullet, og spurgte hende derom. Hun vilde da ikke være istand til at skjule sin onde samvittighed og kom maasse til at staa beffjæmmet for hele selskabet. Nei, det var hende umuligt at gaa derind, men ligesaa umuligt syntes det hende at gaa hjem til sin mor og tilstaa alt. Saa besluttede hun hellere at gaa op i en liden skov, hvor der sjelden kom nogen, og tilbringe eftermiddagen der, saa sit hendes mor intet at vide derom, og næste dag vilde hun sige i skolen, at hun havde været daarlig, derfor var hun ikke kommen. Dette gjorde hun; men til hendes store forstrækkelse havde hun ikke været der nogen time, før hun saa hele fødselsdagselskabet komme leende og glade nede paa veien. De var blevne enige om at gaa en tur, efter at de havde drukket chokolade. Fanny sit travlt med som et stakkels jaget dyr at komme ad en omvei ud af skoven og gik nu hjem ad en vei, der førte til kirkegaarden. Der maatte hun da være sikker for selskabet. Men nei! De gik samme vei hjem som hun, og efter at hun havde gaaet omkring der en tid, saa hun dem vrimsle ind paa kirkegaarden gennem den ene port. Det var lørdag, og hun havde seet, at der blev gjort rent i kirken, saa døren stod paa klem, og hun smuttede i en fart der ind for ikke at blive seet. Men snart hørte hun dem spørge rengjøringskone, om de maatte gaa ind og se kirken, hvilket denne gav lov til. Fanny skyndte sig nu ind i prestens aflukke bag alteret, hvor der var en liden krog paa døren, som hun kunde lukke for.

Der sad hun nu hed og skjælvende og hørte de andre børn tale muntert sammen, naar de nærmede sig stedet, hvor hun sad skjult. Endelig gik de; men Fanny turde ikke straks bøve sig ud af frygt for, at de endnu kunde være i nærheden. Hun blev derfor siddende rolig en liden tid, men for med et forsærdet op; der hørtes en rullen som af et fjernt tordenkrald, og tordenveir var Fannys store rædsel. Hun pleiede gjerne, saa længe det stod paa, at lægge sit hoved i moderens skjød for ikke at se lynene, og rystede for hvert tordenkrald, som hørtes. Det var en varm julidag, og et tordenveir var virkelig trukket sammen over den lille by. Men Fannys forsærdelse steg endnu mere, da hun opdagede, at ikke alene børnene var gaaede, men ogsaa konen, som gjorde rent, og som jo ikke vidste noget om, at Fanny var i kirken, og hun var saaledes bleven lukket inde. Ved denne opdagelse lod hun sig fortvilet synke ned paa gulvet og skjulte ansigtet i sine hænder. Tordenen blev heftigere og heftigere, og nu kom tilmed den tanke, at hun maatte tilbringe natten alene i den mørke kirke, og tanken om hendes mors angst, naar hun sendte Martha efter hende og hørte, at hun slet ikke havde været i selskabet. Hun sølte med et saa klart, at alt dette var en straf over hende, som hun havde fortjent, og at Gud var vred paa hende. Hun havde længe ikke turdet bede til ham, men nu gjorde hun det, medens hun laa og hulkede paa stengulvet, og lovede ham, at naar hun nu blot maatte komme hjem til sin mor igjen, saa skulde hun gaa til bekjendelse og gjøre alt for at gjøre sin uret god igjen. Efterhaanden trak tordenveiret over, regnen, som havde skyllet ned, hørte op, og tilsidst sendte aftensoolen en svag straale ind ad et af kirkevinduene. Nedenfor dette vindue var netop Fannys faders grav, og hun besluttede at krybe op i vinduestarmen og sidde der og se ned paa den, saa troede hun, at hun

Ena reise i Afrikas flove.

Elefantjagt i Afrika.

vilde føle sig mindre bange, og skulde mulig nogen gaa forbi, var hun fast besluttet paa at kalde paa dem, hvem det saa var, hellere end at blive i kirken om natten. Hun havde ikke siddet der mere end en halv time, da — man tænke sig hendes glæde! — hun saa sin mor komme gaaende med Martha under armen og nærme sig graven. Det var den tur, fru Brun oftest gjorde, og Martha havde foreslaaet, at de skulde gaa ud paa kirkegaarden for at se, hvorledes roserne stod paa hendes mands grav efter det sterke regnskyt. Fru Brun havde, lige siden Fanny gik, tænkt med bekymring paa hende og besluttet at tale alvorlig med hende, naar hun kom hjem. Deres forbauselse var stor, da hun med et begyndte at kalde paa dem og bankte paa vinduet. Da de forstod, at hun var luffet inde, raabte Martha, at hun skulde prøve at aabne vinduet, hvilket lykkedes hende, og Martha bad hende blot springe ned fra det høje vindue, hun skulde nok gribe hende i sine arme. Fanny tog mod til sig og gjorde det, og snart efter stod hun ved faderens grav ved siden af sin mor. „D, mor, mor, jeg har været saa slet, at du vil blive meget bedrøvet, naar du hører derom“, hulkede stakels Fanny, „men lad mig blot komme hjem først, saa skal jeg fortælle det altsammen.“

Man skyndte sig nu hjem, saa hurtig som fru Brun kunde komme afsted, og saa snart de var komne ind, fortalte Fanny den hele sandhed. Hendes mor blev naturligtvis dybt bedrøvet; men da hun hørte, hvor haardt Fanny allerede var bleven straffet, og da hun saa hendes oprigtige anger, kunde hun kun tale milde og tilgivende ord til hende. Da Fanny var bleven lidt roligere, bad hun sin mor gaa med sig endnu samme aften til fru Graa, men hendes mor fandt det bedre at sende bud efter denne, da Fanny var meget angreben, og hun selv træt af den tur, hun havde gaaet. — Den elstverdige fru Graa kom straks. Hun kunde nok

tænke sig, hvad det gjaldt; thi Stine var virkelig kommen i tanke om, at hun den dag havde skjult Fanny i sandhullet og havde fortalt fruene det. Hun tilgav Fanny med glæde, da hun saa hendes store sorg derover, og hun lovede endog, at ingen skulde faa noget at vide derom. Hvor sov Fanny dog glad ind den aften; men i nogle dage var hun virkelig upaselig og maatte blive hjemme fra skole. Fra den dag blev Fanny endnu elstverdigere, end hun nogen sinde før havde været. Hun kunde nu godt taale at høre, at hun havde feil, og sit noget beskedent i sit væsen, som det før havde manglet. Hun vedblev at være fru Graas yndling, og gamle Martha forstredte ofte fru Brun saa ivrig, at mage til pigebarn var der ikke i verden, som om denne ikke netop var af samme mening.

General Gordons mod.

Da general Gordon var generalguvernør over Sudan, skulde han engang forhandle med kongen af Habessinien. Generalen satte sig paa en stol i nærheden af kongen, sejt han derved grovelig forsynede sig mod den herskende skit, hvorefter det ikke er tilladt selv den allerfornemste at sætte sig i kongens nærhed. Han gjorde det for at hævde sin herskerindes, dronningens af Englands, værdighed og gjøre den engelske magts betydning gjældende.

„Bed du ikke, Gordon pascha“, udbrød den forbitrede monark, „at jeg kan lade dig henrette paa stedet?“ „Jo, tilvisse“, svarede Gordon, „jeg er ogsaa beredt dertil, hvis det er kongens vilje.“ „Hvad!“ raabte kong Johannes forfærdet, „beredt til at dø!“ „Jeg er altid beredt“, var Gordons rolige svar, „kongen vilde ved en voldsom død endog have bevilget mig en tjeneste, som min religion ikke tillader mig selv at udføre; thi

jeg vilde derved være bleven fri for al den nød, som fremtiden kan bringe mig."

Kong Johannes bleguede, og idet han fuld af skræk saa paa generalen, spurgte han: „Saa har min magt aldeles intet skrækindjagende for dig?" „Nei, slet intet", svarede generalen, og hermed var audienzen forbi.

Hvor gudsfrygt regjerer, der er der ingen plads for menneskefrygt.

To billeder fra Afrika.

Afrika er i den senere tid bleven meget omtalt; man læser med stor interesse om alle de oplevelser, som den berømte opdagelsesreisende Stanley har haft paa sin reise tvers igjennem verdensdelen, gennem tidligere for en stor del ukjendte egne; og Afrika er ogsaa forøbrigt meget paa tale. Baade engelskmænd, tyskere og andre folk vil søge at skaffe sig kolonier der; kristne missionærer drager heltemodige ud for at forkynde evangeliet blandt negrene, og menneskekjærlige mænd arbejder for at kunne saa hindret den forfærdelige slavehandel, der er en af denne verdensdels største ulykker.

I dag har vi to billeder fra Afrika. Det første viser os en elefantjagt; det andet billede viser lidt af de besværligheder, som en reise i disse egne kan medføre.

Et og andet.

Barnlig tro. Pastor Krummacher meddelser i et af sine skrifter følgende: Jeg mindes en liden fortælling, som jeg for dens herlige enfoldigheds skyld ikke kan fortie. Moderen til en liden, fireaarig pige havde i nogen tid ligget syg og var døden nær. Lægerne havde allerede opgivet haabet om hendes helbredelse. Da den lille hørte dette, ilede hun ind i værelset ved siden af det,

som moderen befandt sig i, og her faldt hun paa knæ og udbrød: „Kjære Herre Jesus! Gjør dog min mor frisk igjen!" Og til denne korte bøn søiede hun saa ligesom paa herrens vegne og med saa høi stemme, som hun formaede: „Ja, mit kjære barn, det vil jeg gjøre." Dette var den lille piges tillidsfulde amen. Glad reiste hun sig op, sprang ind ved moderens seng og sagde: „Mor, du bliver frisk igjen." Og moderen fik virkelig sin helbred tilbage og lever den dag i dag.

Gutten og oldingen. En liden gut havde lagt sig til at sove saa nær en brønd, at han blot behøvede at røre sig lidt for at falde ned i den. Imidlertid gik en gammel mand forbi; han saa gutten, blev forkræftet for ham, tog ham i haanden og vakte ham. Men neppe havde gutten vaagnet, før end han begyndte at bebreide og skjende paa oldingen, fordi han havde forstyrret ham i hans behagelige søvn.

„O, du enfoldige barn", gjennemlede den gamle; „altsaa er sønnen dig kjærere end livet. Se nu selv, hvilken fare du har undgaaet."

Gutten saa det, skammede sig, bad den gamle om forladelse og sølte hjertelig taknemmelighed mod ham.

Hvad kan du lære deraf, kjære læser? Og hvad vil du lære deraf?

En god prædikant. Da kong Ludvig den 14de af Frankrig engang havde hørt den bekjendte Maseillon prædike, sagde han til ham: „Jeg har hørt mange store talere i dette kapel, og har været meget fornøjet med dem; men naar jeg hører Dem, Maseillon, bliver jeg altid misfornøjet med mig selv." Er der noget at lære for dig her?

Øvtinger.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Ved past. M. Thorsen samlet ved H. Arnesen i Gitman \$1.27.

Ved past. Th. J. C. Tønnesen tønde-indsamling ved Wella Cleveland \$1.25; Margit Olsen 0.25, Borgild Olsen 0.25; tilf. \$1.75.

Talt \$3.02.

G. D. Rustad.

Redning under en ildebrand.

En ung mand sov i tredje etage i et hus, hvor der udbrød ildebrand. Hans hund, som laa foran sengen, kjendte røglugten og forsøgte at faa sin herre til at vaagne og staa op ved at lægge sine forpoter paa hans bryst og strabe frem og tilbage med dem. Den unge mand vaagnede, men forstod ikke, hvad hunden vilde, og lagde sig derfor til at sove igjen.

Hunden greb da fat i sengklæderne, som den rev af sin herre; men denne bare trak dem over sig igjen og sov straks efter lige fast.

Dog hunden forstod, at der ingen tid var at tabe og gav sig derfor til at rive og slide i mandens skjortærme. I samme øieblik trængte flammerne ind i soveværelset; ynglingen saa den fare, som truede ham, og styrtede hen til vinduet, hvor det lykkedes ham at komme ned ved hjælp af et taug, som heldigvis var for haanden.

Paa denne maade blev hans liv frelst, men i farten glemte han, at hans hund ikke havde nogen maade, hvorpaa den kunde undsly. Taarerne strømmede ned fra hans øine, da han opdagede, at det var for sent at vende tilbage for at frelse det stakkels dyr, som han skyldte sin egen redning. Den tro hund omkom i flammerne.

Frits's Spøgelse.

Frits var en liden, naragtig gut. Han troede alt, hvad man fortalte ham, og indbildte sig, at det virkelig var hændt altsammen. Engang fortalte hans bedstemoder ham et eventyr om, hvorledes en møller var bleven forvandlet først til et æsel og derpaa til en frosk, og Frits troede, at det virkelig var saa.

Nu havde ogsaa en gammel tjenestepige fortalt ham, at der fandtes spøgelse. Frits

troede ogsaa dette og var ræd for at gaa alene et eneste skridt, efterat det var bleven mørkt. Naar han skulde [have noget, som] laa i et andet værelse, sagde han stadig til sin søster: „Kristine, hent det du for mig; jeg er saa bange.“

En aften maatte han gaa ned i fjøset og hente noget straa til sin moder. Straks efter kom han springende tilbage og skreg: „Mor, mor! O, jeg er saa ræd! Der er et spøgelse i fjøset!“

Moderen lo, tog ham ved haanden og fulgte med ham ned i fjøset. Og hvad var det? — Blot et graat fjøsforklæde, som maanen skinne paa.

En anden gang kom Frits løbende aldeles forpusten og skreg: „Mor, mor! Jeg er saa ræd! Der er noget stygt paa trappen. Det har endda grøsgroene øine.“

Moderen gif med ham. Og hvad var det? Det var fatten, som sad og lurede paa en mus.

Siden engang gif Frits sammen med sin moder over gaardstunet en maanefkinsaften. Da griber han pludselig med begge sine arme om moderen og gav sig til at strige af fuld hals: „Mor, mor! Na, jeg er saa ræd, saa ræd!“

„Hvad er nu paa færde?“ sagde moderen.

„Na,“ sagde Frits bange, „ser du ikke den lange, sorte mand, som hele tiden har fulgt efter mig?“

Moderen vendte sig om. Og hvad var det? — Det var Frits's egen skugge.

Billedgaade.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 34.

Sagsførers kontor er aabent mellem 9 og 1.